

[Bouet.]

ninger skal jeg henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt med Hensyn til Afstemningen om dette Punkt.

Ordføreren (Vagn Bro): Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, at jeg aldeles ikke kan se, at der i Kommissionsbetænkningen Side 23 staar noget som helst om, at det er af de særlige Grunde, at de bestemte Mennesker, som kom ind i Kommissionen, ønskede et Enhedspoliti, men senere gik over til noget andet. Det staar der intet som helst om. Derimod staar der udtrykkelig Side 20—21, hvad det er for Grunde, der faar dem til at gaa derimod, og hvad det er for Grunde, Mindretallet har til at finde, at Flertallets Synspunkter er ganske ufyldstgørende. Jeg vil gøre denne afsluttende Bemærkning, fordi jeg personlig lægger overmaade megen Vægt paa, at vi ingen Sinde kommer over til en saadan Udformning af Politiet, men at vi netop bliver paa det Grundlag, vi i Øjenlikket har, og hvor det forekommer mig, at Politiet virker paa udmærket Maade.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen udtalte, at de kommunale Myndigheder ikke ved dette Lovforslag faar afgørende Myndighed med Hensyn til Afskedigelse og Ansættelse af Politi. Nej, det er rigtigt, og jeg for mit Vedkommende vilde anse det for en stor Ulykke, hvis Forholdet var det, at det var de kommunale Myndigheder, der havde denne afgørende Myndighed. Det ærede Medlem udtalte endvidere, at han ikke kendte Tilfælde, hvor Befolkningen havde ønsket mere Politi, tværtimod. Maa jeg deroverfor sige, at hvis det ærede Medlem havde været Justitsminister, saa vilde han have kendt saadanne Tilfælde, og jeg vil bede det ærede Medlem spørge sit Partis Justitsminister, om han ikke kender Tilfælde rundt omkring, hvor man har ønsket mere Politi, vel at mærke aldrig kommunalt Politi, men Statspoliti.

Jeg forstaar nu det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussens Udtalelser om Prøven. Men saa maa det ærede Medlem jo tage den Konsekvens, at der er mange Politifolk, der ikke har juridisk Eksamen, som vil indstille sig til denne Prøve, og da det kun er ganske undtagelsesvis, de kan blive ansat, synes jeg, det vilde være urigtigt at opstille den her, da det kun er

en Eksamen, som muligvis vilde kunne faa Betydning i enkelte Tilfælde.

Det ærede Medlem Hr. Bouet troede, at naar jeg ikke vilde svare, var det, fordi jeg var bange. Nej, det er nu ikke af den Grund, men nærmest af den Grund, at det Spørgsmaal, det ærede Medlem stillede, forekommer mig at være meget vanskeligt. Det ærede Medlem spurgte nemlig, hvorledes Udgifterne rettelig bør fordeles mellem Stat og Kommune; det bør Justitsministeren undersøge. Men det kommer jo an paa, hvem der er Justitsminister. Er der en socialdemokratisk Justitsminister, vil han øjeblikkelig svare: Det kan jeg svare paa straks, det er Staten, der skal bære dem alle. Er det mig, der er Justitsminister, vil jeg svare: Ja, det kan jeg svare paa straks, det er Kommunerne, der i saa stor Udstrækning som muligt skal bære dem.

Om de rettelig bør bæres af den ene eller den anden, er et meget vanskeligt Spørgsmaal, og jeg kan egentlig ikke se, hvorledes Undersøgelsen der skal formes. Jeg tror, at det for Øjeblikket kun kan gaa paa den Maade, som det nu gaar, nemlig, at der føres Forhandlinger mellem Justitsministeriet og et Udvalg af Købstæderne, hvor vor højtærede Formand for dette Ting indtager en ledende Plads, og at man fortsætter disse Forhandlinger og derved kommer til det Resultat, at Udgiften undertiden bør bæres af Staten, undertiden af Kommunen eller Politikassen. Jeg kan ikke se, at der for Øjeblikket er nogen anden Vej at gaa, og en nærmere Undersøgelse synes jeg det er vanskeligt her at anstille.

L. D. Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. Bouet fordybede sig i den Myndighed, Politiets Chef skulde have til at kunne flytte Personalet fra Sted til Sted. Men det ærede Medlem maa jo vide, at allerede under den nuværende Ordning indehaves en saadan Myndighed af Politiets Chef, og at der er stillet Ændringsforslag for i nogen Grad at begrænse denne Tendens til Omflytning. Skulde vi da ikke kunne tage lige saa praktisk paa det det, hvor der er Tale om Statspolitiet, og indsætte Bestemmelser, som i nogen Grad begrænsede en mulig Tendens til saaledes at flytte rundt med Personalet? Det kan vi udmærket godt.

Den ærede Ordfører kunde ikke se, at Mindretallets Bemærkning paa Side 23 i Politikommissionens Betænkning var Grunden til dets Flytten fra det ene Standpunkt